

§ 4.

Statsbanedriften er endvidere pligtig at afholde Udgifter ved de omkomnes Begræbelse.

§ 5.

Fremdeles paahviler det Statsbanedriften, naar isørigt Betingelserne for Erstatning efter denne Lovs § 1, 1ste Punktum, ere til Stede, at yde Godtgørelse for beskaadigede eller ødelagte Ejendele, jfr. dog § 7.

§ 6.

Erstatningskravene blive at fremsætte af rette vedkommende for Statsbanedriftens Bestyrelse snarest muligt og senest 3 Maanedes efter at Skaden er indtruffen. Saafremt Kravet afvises, eller der ikke inden 6 Maanedes efter Kravets Fremsættelse opnaas Overenskomst om Erstatningen, kan Sagen indbringes for Domstolene, dog at Kravet forældes, naar de fornødne Skridt til behørig gennemført Raataale ikke ere foretagne inden 2 Aar efter Skadens Tilføjelse.

§ 7.

Statsbanedriftens Erstatningsansvar med Hensyn til Tab af eller Skade paa Rejssegods og andet til Befordring modtaget Gods samt levende Dyr afgøres efter de derom i Lov Nr. 62 af 24de April 1896 om Statsbanernes Takster m. m. Afsnit III.—V. indeholdte Forskrifter.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

§ Lov Nr. 62 af 24de April 1896 om Statsbanernes Takster m. m. Afsnit III.—V. er der givet nærmere Forskrifter om, hvilket Erstatningsansvar Banerne kunne ifalde for Tab eller Skade paa Gods, herunder ogsaa indbefattet Rejssegods, samt levende Dyr m. m. Med Hensyn til Banernes Erstatningsansvar for Skade paa Person er der intet særligt fastsat i denne Lov; derimod findes der i Lovens § 3 en almindelig Bestemmelse om, at Statsbanedriften er ansvarlig for de Folk, som den benytter ved Udøvelsen af sin Virksomhed, hvilken Bestemmelse er anvendelig ogsaa paa Befordringen af Personer. Ved denne Forskrift er der dog næppe tilfugt andet end at fastslaa, at Lovgivningens almindelige Regler om en Mand's Ansvar for sine Folk, i Overensstemmelse med D. L.

3—19—2, ogsaa skulle være anvendelige paa det heromhandlede Forhold; Omfanget af Ansvar et efter denne Lovbestemmelse er imidlertid ret omtvivseligt. Efter rigtig Fortolkning af Lovbudet synes Regelen at være den, at Fuldmagtsgiveren skal være ansvarlig ikke blot, naar han er medskyldig i Fuldmægtigens Forseelse over for Trediemand, men ogsaa, hvor Forseelsen hidrører fra saadanne Handlinger fra Fuldmægtigens Side, som tilfugte Opnaaelsen af Fuldmagtsgiverens ved Hvervet angivne Formaal, for saa vidt de Skridt, som Fuldmægtigen foretager til Formaalets Opnaaelse, normalt ere egnede hertil; uansvarlig vil Fuldmagtsgiveren herefter blive, naar Fuldmægtigen skader Trediemand ved Foretagelsen af Handlinger, der tilfugte Opnaaelsen af hans egne eller andre